Rok XIty. Nr. 10.

Szkółka niedzielna

Módl się i pracuj, a będziesz szczęśliwy.

Leszno. — *Niedziela Głucha*, dnia 7. Marca 1847.

Religia.

Jubileusz.

Słowo to pochodzi z hebrajskiego, i jak Józef Żydowin, biegły w swym języku, powiada, znaczy: wolność, albo odpuszczenie. Tego samego zdania jest i Hieronim św. Rok Jubileuszu u Żydow bywał pięćdziesiąty, który przypadał po siedmiu tygodniach lat, czyli siedm razy po siedm lat, i zaczynał się liczyć od pierwszego roku, którego weszli Żydzi do ziemi obiecanéj. Ten rok tak jest w Piśmie św. w księdze Lewityku w Rozdziale 25 opisany:

„I mówił Pan do Mojżesza na górze Sinai, rzekąc: mów synom Izraelowym i rzeczesz do nich: Gdy wnidziecie do ziemie, którą ja wam dam, sobotuj Sobotę Panu. Sześć lat zasiewać będziesz pole twoje, i sześć lat obrzynać będziesz winnicę twoję, i zbierać owoce jéj: ale siódmego roku Sabat będzie ziemi odpoczynienia Pańskiego: pola zasiewać nie będziesz, i winnicę nie będziesz obrzynać. Co sama ziemia zrodzi, żąć nie będziesz: i jagód winnych pierwocin twoich zbierać nie będziesz, jakoby zbieranie wina: bo rok odpoczynienia jest ziemie. Ale wam będą na pokarm, tobie i niewolnikowi twemu, niewolnicy i najemnikowi twemu i przychodniowi, którzy gośćmi są u ciebie: bydłu twemu i dobytkowi, wszystko co się zrodzi będzie ku jedzeniu. Naliczysz téż sobie siedm tygodniów lat, to jest, po siedm kroć siedm, które pospołu czynią lat czterdzieści i dziewięć: i zatrąbisz w trąbę miesiąca siódmego, dziesiątego dnia miesiąca, czasu ubłagania, po wszystkiéj ziemi waszéj. I poświęcisz rok pięćdziesiąty, i ogłosisz odpuszczenie wszystkim obywatelom ziemie twojéj: abowiem ten jest Jubileusz. Wróci się człowiek do majętności swojéj, i każdy się wróci do domu dawnego: bo Jubileusz jest, i pięćdziesiąty rok. Nie będziecie siać ani żąć co się samo na polu rodzi, i pierwocin zbierania wina niezbierzecie, dla poświęcenia Jubileuszu, ale natychmiast ofiarowane jeść będziecie. Roku Jubileuszu wrócą się wszyscy do majętności swych. Gdy co przedasz sąsiadowi swemu, abo kupisz u niego, nie zasmucaj brata twego, ale według liczby lat Jubileuszu kupisz u niego, a według porachowania zboża przeda tobie. Im więcéj zostanie

lat po Jubileuszu, tym większa będzie zapłata: a im mniéj czasu naliczysz, tym tańsze kupno będzie. Czas bowiem zboża przeda tobie. Nie trapcie braciéj z pokolenia waszego, ale się niech każdy boi Boga swego, bo ja Pan Bóg wasz. Czyńcie przykazania moje, a sądów przestrzegajcie i wypełniajcie je, abyście mogli mieszkać w ziemi bez wszelkiego strachu, ażeby wam ziemia rodziła urodzaje swoje, którychbyście używali aż do sytości, nie bojąc się najazdu od nikogo. A jeśli rzeczecie: Co będziemy jeść siódmego roku, jeśli nie będziemy siać ani zbiérać zboża naszego? Dam wam błogosławieństwo moje roku szóstego, i uczyni urodzaj trzech lat: i będziecie siać ósmego roku, a będziecie jeść stare zboże aż do dziewiątego roku: aż się urodzą nowe, jeść będziecie stare. Ziemia téż nie będzie przedana na wieczność, bo moja jest, a wyście przychodniowie i kmiecie moi. Przetoż wszelka ziemia osiadłości waszéj pod warunkiem wykupienia przedana będzie. Jeśli zubożawszy brat twój przeda majętnostkę swoję, a chciałby bliski jego, może wykupić co on był przedał. A jeśliby nie miał bliskiego, a samby mógł zapłatę na okup naleść, będą porachowane pożytki od tego czasu jako przedał, a co zostanie, odda temu co kupił, i tak odbierze majętność swoję. A jeśli nie najdzie ręka jego, żeby oddał zapłatę, będzie trzymał kupiec, co kupił, aż do roku Jubileuszu. W nim bowiem każde przedanie wróci się do Pana, i do dzierzawce pierwszego. Ktoby przedał dom w murze miejskim, będzie miał wolność odkupienia, aż się jeden rok skończy. Jeśli nie wykupi, a rok minie, ten, który je kupił, będzie je miał i potomkowie jego na wieczność, a nie będzie mógł być wykupiony ani w Jubileusz. Ale jeśli dom jest we wsi, która nie ma murów, polném prawem przedan będzie: jeśli pierwéj nie będzie wykupione, w Jubileusz wróci się do Pana. Domy Lewitów, które są w mieściech, zawzdy mogą być wykupione: jeśli ich nie kupują, w Jubileusz wrócą się do Panów: bo domy miast Lewitskich miasto majętności są między synami Izraelowymi. Ale domy ich na przedmieściu niech nie będą przedane, bo jest osiadłość wieczna. Jeśli zubożeje brat twój, a osłabieje ręka jego, i przyjmiesz go jako przychodnia i gościa, a będzie żył z tobą, nie weźmiesz lichwy od niego, ani więcéj niżeś dał: bój się Boga twego, żeby żyć mógł twój brat przy tobie. Pieniędzy twoich nie dasz mu na lichwę, i zboża nad zwyż nie będziesz wyciągał. Ja Pan Bóg wasz, którym was wywiódł z ziemie Egyptskiéj, abym wam dał ziemię Chananejską, a był Bogiem waszym. Jeśli ubóstwem przyciśniony zaprzeda się tobie brat twój, nie będziesz go cisnął służbą niewolniczą, ale jako najemnik i oracz będzie u ciebie: aż do roku Jubileuszu będzie robił u ciebie, a potém wynijdzie z dziatkami swémi, i wróci się do rodziny i do majętności ojców swoich. Słudzy bowiem moi są, i jam je wywiódł z ziemie Egyptskiéj: niech nie będą przedawani jako niewolnicy: nie trap go mocą, ale się bój Boga twego. Niewolnik i niewolnica niech wam będzie z narodów, które są w okolicy waszéj, i z przychodniów, którzy gośćiami są u was, abo którzy się z nich urodzą w ziemi waszéj, te będziecie mieć za sługi, i prawem dziedziczném podacie je potomkom, i odzierzycie na wieki; ale bra-

ciéj waszéj synów Izraelowych nie uciskajcie mocą. Jeśli się zmocni u was ręka przychodnia i gościa, a brat twój zubożawszy przeda się mu, abo któremukolwiek z rodu jego: po zaprzedaniu może być odkupion. Który chce z braci jego, odkupi go. I stryj, i stryjeczny brat, i krewny, i powinowaty. A jeśli i sam będzie mógł, odkupi się, obrachowawszy tylko lata od czasu zaprzedania swego, aż do roku Jubileuszu: a pieniądze, za które był przedan, według liczby lat i jako najemnikowi płacą zrachowawszy. Jeśli więcéj lat będzie, które zostają aż do Jubileuszu, wedle tychże odda i okup. A jeśli mało, porachuje się z nim według liczby lat, i odda kupcowi co zostało lat, których pierwéj służył, zapłaty wrachowawszy. Nie będzie go dręczył gwałtownie przed oczyma twémi. A jeśliby przez to nie mógł być odkupiony roku Jubileuszu, wynidzie z dziećmi swémi. Moi bowiem słudzy są synowie Izraelowi, którem wywiódł z ziemie Egyptskiéj."

Bóg w ustanowieniu roku Jubileuszu miał na celu to, ażeby bogaci nie uciemiężali ubogich, i nie przywodzili ich do nieustannéj niewoli, i aby wpoił w ich umysły obowiązek życia z powszechną podległością dla niego, jako najwyższego ich Pana, którego oni byli hołdownikami; żeby zachowali zupełne oderwanie się od rzeczy doczesnych. To prawo było figurą czasu zbawiennego, w którym Chrystus powracając do nieba, otworzył do niego wnijście ludziom, i umieścił ich w dziedzictwie dóbr wiecznych i wolności, z któréj grzech ich ogołocił.

Kościół nasz rzymsko-katolicki, na podobieństwo kościoła żydowskiego, ustanowił Jubileusz duchowny, przez który szczególniéj uwalnia nas od grzechów, i pozwala odpustów kary doczesnéj, za pośrednictwem władzy udzielonéj mu od Chrystusa, odpuszczania i zatrzymania. Takowy Jubileusz był ustanowiony od Bonifacego VIII. r. 1245, z warunkiem odbycia podróży do Rzymu, odwiedzenia grobu SS. Apostołów Piotra i Pawła; i ten odprawiać się miał co sto lat. Pierwszy był obchodzony od Bonifacego r. 1300. Ale imie Jubileuszu było nadane od Sikstusa IV. we dwa lata Jego papieztwa, przez Bullę, którą ogłosił r. 1473, w któréj pozwolił Wiernym zupełnego odpustu, nazywając go Jubileuszem. Ale że wiek człowieka rzadko jest setkiem lat uwieńczony, przeto Klemens VI. zniżył Jubileusz do lat 50 r. 1542. Potém Grzegórz XI. ustanowił, aby odprawiał się co 30 lat. Nakoniec Paweł II. uchwalił obchodzić tenże Jubileusz co 25 lat, i tak dotąd się odprawia, jeżeli ważne przeszkody nie nastąpią.

Oprócz dwudziesto-pięcioletniego Jubileuszu, niektórzy Papieże przy swém wyniesieniu na stolicę Apostolską ogłaszali Jubileusz, który z mniejszą uroczystością się zwykł odbywać. Pierwszym był Sikstus V. Po nim ogłosił go Benedykt XIII. r. 1724 d. 10. Czerwca. Pius VIII. r. 1829 d. 18. Stycznia. Grzegorz XVI. d. 2. Grudnia r. 1832. Tenże sam Papież rozpisał odpust jubileuszowy d. 22. Lutego 1842 r. z przyczyny zaburzeń w Hiszpanii. (*)

Po śmierci Grzegorza XVI. wyniesiony na stolicę Apostolską Pius IX. ogłosił na cały świat Jubileusz dnia 30. Listopada roku zeszłego, który dla

(*) Obacz Szk. niedz. Rok VII. Nr. 13.

swych obudwóch Archidyecezyj, JW. ksiądz Arcybiskup Gnieźnieński i Poznański Listem pasterskim z dnia 3. Marca r. b. rozpisał, o czém w przyszłym numerze.

Gospodarstwo domowe.

Syrop z płuc (lekkie) cielęcia, jako środek przeciw suchotom.

Przekład z Ekonoma, pisma wychodzącego w Petersburgu.

Rzecz wyjęta z Gazety W. X. Poznańskiego Nr. 2. r. 1847.

Suchoty płuc należą do najniebezpieczniejszych chorób, zjawiają się bardzo często w klimacie północnym, i niezawodnie u dwietrzecie chorych śmiercią się kończą. Na wiosnę choroba ta jest najniebezpieczniejszą i napada najczęściéj ludzi młodych do 25 lat wieku, delikatnéj i słabéj budowy ciała.

Do przyczyn téj choroby należą: nagłe zaziębienie piersi, życie siedzące, pisanie w pozycyi pochyłéj, przepędzanie nocy bezsennie, nadużycie napojów spirytusowych i rozpalających, szczególniéj zimą i wiosną, i rozmaite inne okoliczności, które działając szkodliwie na bieg krwi, utrudniają proces oddychania. Nadto silne namiętności, smutek, gniew, strach, zbyteczny ruch ciała, które stają się zgubne przy usposobieniu do suchot, odznaczającém się zwykle delikatną budową ciała, szybkim wzrostem, wzniesionemi do góry łopatkami, okazującém się pluciem krwi, płaskością piersi, cienką szyją, suchym kaszlem, szczególniéj z rana, kłóciem w piersiach, pod łopatkami, zadychaniem przy wejściu na schody, ostro ograniczonym wybitnym rumieńcem na policzkach i gorącemi dłoniami, szczególniéj po obiedzie, nocnemi potami, skłonnością do częstych affekcyj piersiowych i zanieczyszczeń żołądka. — Nie będę się tu rozwodził, że w początkach suchot skuteczne bywa sypianie w oborze, użycie mchu islandzkiego, wody salcerskiéj, octanu, ołowiu, tranu, świeżego udojonego mleka krowiego, koziego, oślego i kobylego, dla tego, że chcę mówić wyłącznie tylko o użyciu syropu ze świeżych płuc cielęcia, o skuteczności którego przekonałem się kilkakrotném doświadczeniem. Następujący jest sposób przyrządzenia tego dzielnego lekarstwa.

(Dokończenie nastąpi.)

Nakładem i drukiem *Ernesta Günthera* w Lesznie. — (Redaktor: *X. T. Borowicz.*)